

Oorlogsgeweld verstoorde wreed het geluk van jonge gezin Vullings-Jeuken op 12 oktober 1944

Catharina Jeuken
22 maart 1910 - 12 okt.1944

Theodor Vullings
20 mei 1905 - 12 okt. 1944

Oorlogsgeweld tijdens de Tweede Wereldoorlog heeft zonder aanzien des persoon dood en verderf gezaaid. Ook bijna 65 jaar na de bevrijding komen nog steeds verhalen los, waaruit het onmenselijke leed naar voren komt dat de bezetter burgers heeft aangedaan.

In september 1944 was het front ten zuiden van Susteren tot stilstand gekomen, maar in de nog bezette gebieden gingen de oorlogshandelingen nog steeds door.

Op donderdag 12 oktober 1944 bracht de Duitse bezetter een aantal kanonnen in stelling in de buurt van het huis van Driek Jeuken aan de Patersweg nabij Lillbosch. Na enkele salvo's afgevuurd te hebben in de richting van de geallieerden verdwenen ze spoorloos.

Vader Theo Vullings had het bange vermoeden dat de Duitse salvo's wel eens beantwoord zouden kunnen worden en wilde zo snel mogelijk zijn gezin in veiligheid brengen. De reactie van de geallieerden kwam echter zó snel en door enkele voltreffers in de woning, kwamen Theo, zijn vrouw Triene en dochtertje Leneke van twee jaar om het leven.

Dochtertje Nellie, toen 3 jaar, raakte behoorlijk gewond aan een hand en zusje Toosje, nog geen jaar oud, bleef wonder boven wonder ongedeerd.

Ondanks grote paniek die uitbrak kon er toch medische hulp worden ingeroepen.

Betje Dircks-Jeuken die bij het Rode Kruis was vertelt daarover het volgende verhaal:

“Wij hadden de granaten horen inslaan maar wisten niet direct wat er aan de hand was. Tegen schemer-duister kwam echter de toenmalige huisarts Hendriks bij ons aan de deur met het verzoek om mee te gaan naar de Patersweg, omdat daar dringend medische hulp nodig was. Ik ben toen met hem meegegaan, dwars door de landerijen heen en kreeg de indruk dat hij toch wel bang was. Of het was voor de Duitsers die ons door het veld zagen lopen bij het tevoorschijn komen van de maan, of voor de eventuele mijnen die er konden liggen óf misschien voor granaten, is me niet duidelijk geworden. Ik liep zelf voorop omdat ik beter de weg wist.

Toen wij bij het huis van Driek Jeuken aankwamen was daar een grote ravage en ellende, maar daar wil ik hier niet over uitwijden. Driek zat met het jongste kind Vullings op de schoot bij de Brabantse kachel. Enkele Duitse soldaten liepen er wezenloos en zeer geëmotioneerd rond.”

“Samen met dokter Hendriks verleenden we zoveel mogelijk eerste hulp aan de overlevenden. De ziekenauto was inmiddels gearriveerd en we hebben toen samen met het personeel, Nellie en twee gewonde Duitse soldaten in de auto geholpen en ik ben op verzoek van het ambulancepersoneel meegegaan naar het ziekenhuis in Roermond.

Wij reden bij ons thuis langs om mijn vader te waarschuwen. Toen de Duitsers uitdrukkelijk hadden beloofd dat ze mij terug naar huis zouden brengen, gaf mijn vader toestemming.

Aan dit woord hebben ze zich ook gehouden. Deze rit heeft grote indruk op mij gemaakt. Van twee gewonde Duitsers lag er één boven in de ambulance en één beneden. Nellie had ik op mijn schoot. Aangezien de verwondingen vrij ernstig waren is te begrijpen dat het bloeden niet helemaal gestelpt kon worden en over de gevolgen daarvan wil ik ook niet uitwiden.

*Omdat ik voor Nellie geen aparte kleren bij me had heeft de opname nog heel wat overredingskracht gekost totdat de verantwoordelijke arts aanwezig was, die letterlijk en figuurlijk een behoorlijke reprimande gaf aan die “kernaalje” van de opname.”,
aldus Betje.*

Na de ziekenhuisopname heeft Nellie enige tijd gewoond bij een verpleegster in Roermond. Na enkele weken is ze liefdevol opgenomen in het gezin van meester Aben en tante Leen, waar Toosje al verbleef.

Op 5 maart van dit jaar heeft er een artikel in 't Waekblaad gestaan van Harie Konings uit Toronto (Canada). Hij maakt hierin eveneens gewag van de onwezenlijke gebeurtenissen aan de Patersweg en geeft in het kort weer dat hij, samen met Joep van Kempen en enkele Rode Kruisers was opgeroepen om daar doden te gaan bergen.

Wie het bidprentje leest van Theo Vullings, zijn vrouw Triene en hun dochtertje Leneke leest tussen de regels door ongeloof, onmacht en het niet te begrijpen waarom. Het waarom dat twee zusjes het oorlogsgeweld mochten overleven, terwijl hun ouders en zusje niet verder mochten leven. Op gruwelijke wijze werd het jonge geluk van het gezin verstoord met het te verwachten einde van de oorlog in zicht.

JEZUS † MARIA † JOZEF.
Gedenkt in Uw H. Misoffer en gebeden de zielen van zaliger
Antoon Theodor VULLINGS
geboren te Sevenum 20 Mei 1905
zijn echtgenote
Maria Catharina Cornelia JEUKEN
geboren te Pey 22 Maart 1910
en hun dochtertje HELENA CATHARINA HENRICA
geboren te Pey 1 October 1942.
Allen tengevolge van oorlogsgeweld plotseling overleden
te Pey 12 October 1944

Op dit nog zo jonge gezin heeft de oorlog zijn stempel wel zeer diep gedrukt. Toen de overweldigder op 10 Mei 1940 ons land binnenviel en overrompelde, moest dit echtpaar zijn op die datum voorgenomen huwelijk een dag uitstellen. Terwijl het eind van de grote worsteling in zicht was en de bevrijding ieder ogenblik kon verwacht worden, eiste de oorlogsmoloch van hen het laatste en grootste offer, hun leven. Aan het geluk van dit jonge gezin werd aldus op gruwzame wijze een plotseling einde gemaakt. Vader, moeder en dochtertje vielen ten slachtoffer, terwijl de 2 andere kinderen gespaard bleven.

Wat mag de goede God hiermee hebben voorgehad? Wij mensen weten en begrijpen het niet. Zegt Hij dan niet zelf:
„Uw wegen zijn niet mijn wegen, Uw gedachten niet de Mijne”?

Werd aan het aardse geluk van dit gezin een einde gemaakt om hen het eeuwige, nooit meer eindigende geluk te doen ingaan? Wij, hun familie en dierbaren, die hier achterbleven, hopen het en zullen daarvoor blijven bidden. In deze gedachte is voor ons ook de grootste troost gelegen, de kracht die ons in volle overgave doet spreken: „fiat voluntas tua, Uw H. Wil geschiede.”

Terwijl wij hier voor hen blijven bidden, mogen zij bij de goede God voor ons ten beste spreken, opdat wij eens allen tesamen bij Hem herenigd mogen delen in hetzelfde geluk. Mijn Jezus, barmhartigheid.

Drukkerij H. Goossen, Pey-Echt.

Boerderij Driek Jeuken aan de Patersweg ± 1950

Huidige boerderij Heythuisen Patersweg 4

Betje Dircks-Jeuken leest aandachtig het artikel over de fam. Vullings in 't Waekblaad van 22 Okt. 2009.

René Rutten
Hingen, november 2009

Waekblaad van 9 maart 2009

Bron: Harie Konings, Toronto Canada.

Arm Kind.....

Passage uit een aantekening van een Rode Kruis medewerker.

Op woensdag 20 september 1944 kwam het front net ten Zuiden van Susteren tot stilstand en zo begon voor ons allen een tijd van afwachten. Dorpen en steden in de Duitse sector van Limburg werden door Engelsen met granaten en bommen bestookt en ook wij in Echt en directe omgeving hadden daar veel van te lijden. Bij een van die beschietingen, werd de boerderij van een familie achter Lilbosch, zwaar getroffen. Samen met Joep van Kempen (van de dokter) en nog een paar Rode Kruisers werden we opgeroepen daar de doden te gaan bergen en ze naar het “Kläästerke oppet Kirkveldj” te brengen. Toen wij bij die mensen in de keuken kwamen, zagen we een klein meisje van een paar jaar oud op een hobbelpaard zitten met tegenover haar grootvader die wezenloos in een stoel zat. Bij het kleine meisje waren door granaatsplinters de vingertjes “afgesneden” (Er was geen bloed te zien....). Haar vader, moeder en zusje lagen dood in een belendend vertrek. Onze opdracht werd uitgevoerd en met de doden op brancards gingen we met lood in de schoenen terug naar Echt. Toen het bevel kwam dat Echt moest evacueren, vond onze familie onderdak in St. Joost bij familie. Lang ben ik daar niet geweest; samen met mijn zus Fien Konings ging ik door “niemandsland “ terug naar Echt.

Noot Pejjerlandj:

Het kleine meisje op het hobbelpaard is Nelly Dircks-Vullings, die toen 3,5 jaar oud was.